

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI“ Bulevardul CAROL No. 30

E. MARVAN

„Treu vom Lappwald“

Prepelicar german din rasa zisă cu păr aspru (Stichelhaar)

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechde și Antoniu Moesony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici.

MEMBRII-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val. Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat) I. Brătescu-Volnești, Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania) Dr. I. E. Costinescu, General-Cotescu, S. Dragomir, Prof. Univ. (Cluj), Mih. Sc. Pherechde, Gr. N. Grecianu, General I. Gârleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jiann, G. Lakeman-Economu, Principele Jean Callimachi, H. Cavaler de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. N. Mețianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Săulescu, George Schina, Dr. L. Scupiewski, Ștefan Șandrea, I. Sagasta-Bălănescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Tipeiu, Prof. Dr. G. Udrischi.

CENSORI: Diamandi Manole, N. Calerghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

PREȘEDINTE: Dinu R. Goleșcu.

SECRETAR-GENERAL: C. G. Alexianu.

UNIUNEA GENERALA
A
VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol, 30

Scopurile sale cuprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de
vânătoare se pot grupa în jurul ei

Membrii activi: plătesc taxă de înscriere 100 lei
Cotizație anuală 50 „
Membrii aderenți „ taxa de înscriere 40 „

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la
cerere contra 5 Lei în în mărci poștale

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obliga-
toriu pentru toți membrii Uniunii

„REVISTA VÂNĂTORILOR”

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII
GENERALE A VANĂTORILOR din România

Publică : articole cu subiecte pur vâ-
nătorești ; dispozițiunile laute de or-
ganele administrative ale vânătoarei ;
lista contravenienților la legea de
vânătoare ; dări de seamă a socie-
tăților de vânătoare, etc., etc.

— Abonament 50 lei anual —
— Primește ananțieri co- —
merciale

Sediul U. G. V. R. Bulevardul Carol 30

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL : B-dul Carol No. 30. — ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

Magazin cu articole fotografice, de vânat și de sport
Alba-Iulia

Sucursala: București, Splaiul Kogălniceanu 35. Tel. 42/21 — Expositura: Viena III Keilgasse No. 4 Berlin-Schöneberg

**Depozit permanent de articole fotografice pentru amatori
și profesioniști, articole de vânat și sport**

Secțiunea fotografică :

Artiștii și amatorii serioși întrebunțează exclusiv :
Camera și plăcite „HUBERTUS”
Clișeu Ultra-Rapid pentru ateliere
„ Extra-Rapid pentru amatori.
Fabricatele Fotochimice „TIP-TOP” garantează reu-
șita deplină.
Hârtia și cărțile poștale bromură mărcile : „BEFA”
și „ELEPHANT” sunt foarte căutate.
Pentru speciale lucrări de artă, întrebunțează atât
specialistul cât și amatorul numai: Hârtia și cărțile
poștale „HOFINGHOF GRAVURE”.
Neîntrecute sunt articolele de imprimare Oleu-Bro-
mură „HUBERTUS”.
Actino Fotometru „HEYDE”, modernul indicator al
timpului evită insuccesele provenite din cauza ex-
punerii greșite.
„HUBERTUS” tablou de expunere indispensabil fie-
cărui amator!
Aparate speciale pentru expediții! științifice potri-
vite la orice climă!

Secțiunea de articole de vânat și sport: Cartușe de vânat, tuburi, bure etc., Ghete originale
„Goiserer” marca specială „HUBERTUS”, articole de tennis, foot-bal, turism, etc.

Cadouri interesante și instructive pentru adulți și copii

Secțiunea Cinematografică :

A. E. G. Mașină de cinematograf, întrece toate, până
acum renumitele fabricate, și e de aceea singura
mașină, cu care un proprietar de Cinematograf
trebuie să lucreze, atât în interesul său cât și al
publicului.
A. E. G. Mașină de cinematograf cu oprire mecanică,
singura mașină pentru conferințieri moderne, uni-
versitare și școlare.
Micul aparat cinematografic „HUBERTUS” și aș-
aratul de Proiecțiune (mărire) „HUBERTUS” sunt
pentru școli și familii neîntrecute.

Mare asortiment :

SERII DE DIAPOZITIVE

conținând câte 24 vederi din întreaga lume, în per-
manență livrabil.

Aparate de cinematografiat (Kinoaufnahme Apparat)
atât pentru specialiști cât și pentru amatori se
pot livra cu prețuri originale.

REVISTA

VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI”: Bulevardul CAROL No. 30

Vânătoarea naturală și cea artificială

de Dr. Ioan Philipovici

Chirurg primar, Cernăuți

Să ne întorcem cu gândul în trecut, cam cu vr'o 40 de ani în urmă, sau să plecăm în regiunile puțin populate din Siberia sau din Africa Centrală; aici, contemplând condițiile de vânătoare, ne facem ideile de vânătoarea naturală. Intinderile mari din aceste țări sunt locuite de puțini oameni, dintre cari cea mai mică parte dispune de arme de foc. Pădurile, în toată vigoarea de codri seculari, sunt numai cu anevoie accesibile, nu au de loc sau numai puține cărări și sunt pline de desigur și de arbori doborâți de bătrânețe sau de puterea vijeliilor.

Regiunile fără păduri sunt mlaștine întinse, stepe sau lunci, printre care se găsesc și puține câmpii, însă de întinderi mari și coerente.

Proporționarea naturală între fiarele sălbatice și cele folosite se ține în aceleași margini; omul nu poate extermina mult la vânătoare, din cauză că sunt numai puțini vânători și pe motivul că vânatul găsește un scut eminent în regiunile sălbatice, în care nu se poate pătrunde cu ușurință.

Cultura înaintază, populația se înmulțește, pădurile se taie, se fac șosele, mlaștinele se drenează, pământul se destelnește din zi în zi tot mai mult, sate noi răsar. Vânători cu arme mai perfecționate ies la iveală. Turmele de vite neliniștesc mereu câmpiile, tâind vânatului porția lor de hrană. Păstorii și câinii prind vânatul tânăr, contribuind astfel la reducerea lui. Vânatul pierde cu timpul toate avantajele scutului și protecției naturale, iar omul, dobândind preponderanță asupra naturii, o stăpânește cum vrea el. A venit momentul când vânatul — pentru a nu fi exterminat cu desăvârșire — are nevoie de scutul și de ajutorul omului. A venit momentul în care se impune a ridica vânătoarea în mod artificial, pentru a feri vânatul de peirea completă.

Din acest punct de vedere să ne gândim la condițiile din țara noastră. Înaintea războiului mondial era greu, chiar imposibil, să se facă o comparație unitară a condițiilor de vânătoare din vechiul Regat, cu cele din ținuturile alipite, din cauza deosebirii culturale cu privire la vânătoare, a densității populației, a aplicării legilor de vânătoare, etc. Războiul a egalizat deosebirile existente, întrucât a adus aproape în tot locul vânătoarea la marginea ruinei. Astfel, exceptând puținele ținuturi cari au fost cruțate de urmările războiului, cari excepții însă nici nu vin în considerare, avem de a face cu un vânat extraordinar de decimat și de redus. Având în vedere că numărul vânătorilor a crescut în mod considerabil, că braconierii au devenit prin serviciul de războiu mai iscusiți în mânărea armelor, de cari dispun în abundență, ținând seama că în urma războiului noțiunile între averea proprie și cea a altuia se cam confundă, având în vedere că prin reforma agrară au dispărut

moșiile mari, liniștite și coerente, că turmele de vite își au accesul pretutindeni și ținând socoteală că și industria lemnului a luat proporțiuni considerabile, nu ne putem mira dacă au dispărut aproape cu totul condițiile pentru vânătoarea naturală și că există pericolul că și restul cel mic al vânatului ce a mai rămas să fie nimic, la care nimicire mai contribuie și fiarele sălbatice, în deosebi lupii, cari s'au înmulțit în mod extraordinar. Bietul vânat este împuscat, prins și otrăvit de oameni, gonit și prins de câini, dintre cari cei dintâi lucrează cu toate mijloacele permise și nepermise.

Neliniștit ziua și noaptea, urmărit de lupi, mărginit în nutrirea sa naturală, lipsit de ascunzișurile naturale, vânatul este lăsat în voia uneltelor ucigătoare inventate de spiritul omenesc.

Este timpul suprem ca omul, cu concursul inteligenței sale, să refacă ceea ce a ruinat cu rea voință, dacă vrea să-și aibă locul său în rândurile popoarelor culte. Aici începe ridicarea artificială a vânătoarei. Noi, în România Mare, am trecut peste stadiul vânătoarei naturale, suntem în stadiul nivelului celui mai jos; ni se impune datoria să refacem, având de țintă aceeași stare, în care au ajuns țările occidentale deja de acum 40 ani.

Dece să nu reușim în pădurile și câmpiile noastre mărețe și îmbelșugate, dacă Germanii au reușit în mod excelent în pădurile lor sărăcicioase de pini? De ce să nu fie cu puțință să întâlnim la o plimbare mică prin pădure, 20 și mai mulți cerbi, așa cum a fost cu câțiva ani în urmă în Bucovina și cum este încă astăzi în unele păduri din Germania, Austria-Germană și Cehoslovacia? De ce rezultatul unei zile de vânătoare la vânat mic să nu fie de 500 de iepuri și de 500 potârnicși, fără a aduce pagubă mulțimei de vânat, așa cum este încă astăzi în Franța, Ungaria, Austria-Germană și Bohemia? Dacă și în aceste țări nu a fost totdeauna starea lucrurilor așa cum este astăzi, rezultatele cele bune sunt datorite îngrijirii date vânatului într'un șir de ani, cu o consecvență de fier și o conștiințiozitate de admirat, a legii de vânătoare riguroase și corespunzătoare scopului, și a aplicării stricte a acestei legi. Cu atât mai ușor trebuie să meargă la noi, unde condițiile de traiu sunt așa de prielnice vânatului.

Să uităm odată pentru totdeauna vânătoarea sălbatică și după bunul plac, să nu împușcăm fără măsură și orice se oferă și ori când ne vine înaintea țevei. Aceste vremuri au trecut la noi pentru totdeauna. Să ne gândim la fiecare plimbare prin ocolul silvic, că astăzi suntem nevoiți să îngrijim în prima linie pentru viitor și să ridicăm vânătoarea.

Să ne gândim că bietul vânat este cu desăvârșire în stăpânirea noastră, putându-l omori când vroidm. Nu ca lupii trebuie să ne purtăm față de vânat; din contra, ca prie-

teni față de protejatul lor, față de animalul domestic, îngrijindu-l și bucurându-ne când observăm că se simte bine și se înmulțește. Putem satisface dorul nostru de vânatoare vânând la timpul potrivit și cu măsură.

De pildă, nouă, cei din Bucovina, ne-a intrat în sânge obiceiul de a nu privi caprele drept un vânat, împușcarea lor fiind întotdeauna oprită.

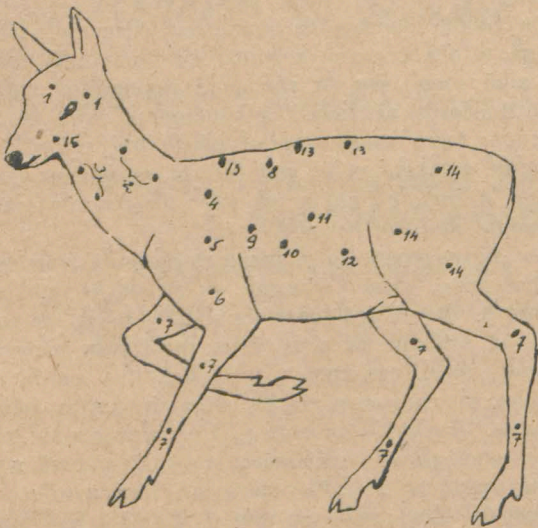
Ne bucurăm la privirea lor, fără să fim cuprinși de pasiunea de vânător. Epurele pe care-l întâlnim la 14 Septembrie ne face să surădem, pe când odată văzut la 15 Septembrie, vrând nevrând pușca este la ochiu. Și cum ne bate inima de vânător de bucurie sinceră, când după săptămâni de mari greutăți și mare oboseală, putem admira

coarnele mărețe ale regelui pădurilor noastre, ale cerbului, când l'am împușcat. Și cum suntem de adânc mișcați și întristați când găsim un puiu de cerb, fără ajutor și părăsit a cărei mamă a fost omorâtă de mâna criminală a bracnieriului, numai din cauza cărnei și a câștigului. Dacă am ajuns la această mentalitate, vânătoria își are etica ei înaltă. Să ne unim deci cu toții, noi vânătorii din pasiune, la muncă serioasă și să observăm cu strictețe legea noastră de vânătoare făcută în înțelesul adevărat al spiritului vânătorească. În cazul acesta putem fi siguri că generația noastră se va bucura încă de roadele muncii, iar urmașii noștri ne vor fi recunoscători că le-am creat, în loc de pustietate, păduri și câmpii pline de viață, în patria noastră frumoasă.

Urmărirea vânatului rănit

De multe ori vânatul, asupra căruia am tras cu arma, nu cade pe loc, ci rănit mai grav sau mai ușor, are încă atâta putere să fugă. În codrul des e destul ca vânatul să se depărteze la 40—50 pași ba chiar și mai puțin, ca să-l perdem din vedere. Este o strictă datorie a vânătorului, ca după tragere să viziteze imediat locul unde a stat vânatul, căutând stropi de sânge, păr, sau alte semne din care poate constata, dacă vânatul este rănit sau ba și apoi să pășească la urmărirea.

Aceasta trebuie să o facem nu numai pentru-ca să nu perdem vânatul, dar și din punct de vedere uman, deoarece vânatul rănit suferă chinuri mari și trebuie ucis cât de repede posibil, sfârșindu-i astfel chinurile. Pentru un proprietar sau arendaș de teritoriu de vânat, este una din cele mai mari rușini, dacă teritoriul său este acoperit cu hoiuri, del ct pentru care nu există scuză.

Semnele din care vedem dacă vânatul este rănit sau ba, le voi descrie cu ajutorul figurei alăturată:

Lovitura în cap (1), dacă a atins creierii, este absolut mortală, dacă însă a fost lovit numai un corn, vânatul și atunci cade, dar se ridică repede și este pierdut pentru vânător. Cea mai groaznică rană este lovitura în falcă (15). Vânatul rănit astfel are destulă putere să fugă și să trăiască încă până ce moare de foame. Rana i se umple de viermi și insecte ce îi fac chinuri extraordinare. Ca să evităm această grozăvie, nu tragem nici odată în capul vânatului. Se poate însă aplica, dar numai de vânător cu mână sigură, dacă găsește zăcănd, încă viu, vânatul rănit, pentru a-i da lovitura de grație.

Lovitura în gât este absolut mortală și trănțește vânatul pe loc, dacă este lovit în vertebră ori traheă (2 și 3). Dacă sunt rupte artere, atunci vânatul deși fuge, se culcă

după câțva timp și moare. În acest caz, sângele stropște împrejurul urmei și este de culoare roșie deschisă. Lovitura în vine și gătlej sunt rele, deoarece vânatul fuge încă foarte departe și se pierde de regulă. Sângele îi cade în stropi mari înaintea urmei, și este de culoare roșie închisă. În gâtul vânatului se trage numai la mici distanțe și numai dacă celelalte părți al corpului sunt acoperite.

Cea mai sigură și vânătorească este lovitura în lopățiță (5). Vânatul lovit astfel cade ceva înainte, apoi se ridică în picioarele dinapoi și dacă mai are puțină putere, fuge foarte repede, fără să dea atenție obstacolelor — adică pierzând deja firea — și cade mort la câți-va pași. La locul unde a stat vânatul găsim sânge roșu închis, din inimă, lângă urma piciorului dinainte, păr scurt și nici-odată bucăți de os. Dacă glonte a intrat ceva mai sus (4) și atinge măduva spinării, atunci vânatul cade pe loc mort. În cazul contrar (6) glonte trece sub inimă, vânatul cade în genunchi, apoi se scoală repede și fuge vre-o 200 pași, unde se culcă și după o jum. oră nu se mai poate scula. Însă mai trăește câteva ore. Și această lovitură este sigură și se poate socoti printre cele bune. Sânge și păr ca la 5.

La lovitura în plămâni, ficat (9 și 10) vânatul semnalează ca la lovitura în lopățiță, zvărlă însă și cu picioarele dinapoi. Dacă sunt răniți plămânii, atunci sângele cade în stropi mari, spumoși, lângă urmă. Vânatul trebuie să stea adeseori în loc și să tușească, umplând ramurile de sânge. Din ficat curge sânge negricios și este stropit împrejurul urmei. Și aceste lovituri sunt încă bune, deoarece silesc vânatul să se culce după o distanță mai scurtă și urma este ușor de aflat, fiind mult sânge.

Deși mortală, una dintre cele mai rele și urite lovituri, este aceea în burtă (stomac și mațe, 11 și 12). Vânatul lovit astfel azvârle din picioarele dinapoi, apoi pleacă cu spatele gârb. Sângele este roșu deschis și amestecat cu rumegătură. Suferind groaznice chinuri, vânatul fuge încă mult și de multe ori se pierde.

Vânatul rănit în picior (7), cade în spre direcția piciorului lovit apoi pleacă șchiop, însă destul de iute. În locul unde a stat, găsim sânge roșu deschis și, dacă este distrus și osul, bucățele de os. În acest caz, trebuie să dăm imediat drumul câinelui, care ajungându-l, face vânatul să se oprească, iar noi îi putem aplica împușcătura de grație. Altfel este negreșit pierdut.

Dacă este lovit șoldul (14) vedem aceleași semne ca la 7. În ambele cazuri auzim sunetul glontelui când lovește vânatul, parcă ar fi dat în ceva de lemn. În celelalte cazuri acest sunet este mai surd, ca la lovitura într'un sac plin.

Când glonte atinge coloana vertebrală, nu distruge însă măduva (8 și 13), atunci vânatul cade în sunetul armei, culcându-se pe spate, ca la lovitura 4, însă se și ridică repede și pleacă, vindecându-se în scurt timp.

Afară de cele tratate mai sus, mai sunt încă semne care ne arată dacă vânatul este rănit sau ba. Vânatul care a stat în societatea mai multor exemplare, nu le părăsește în fugă, dacă nu este rănit de loc, sau numai ușor. Când însă vedem că se desparte de celelalte, putem fi siguri că e mai grav rănit. Dacă după tragere vânatul face câteva sărituri, apoi stă pe loc, par-că s'ar orienta, atunci el este în sănătate deplină. Vânatul rănit nici odată nu se oprește să privească în jurul lui.

Datoria vânătorului este în tot cazul, să-și aleagă bine acel punct pe trupul vânatului, unde vrea să tragă. Dacă vânatul stă cumva nu cu latul, ci cu fața către noi, atunci îl țintim la mijlocul pieptului, această lovitură având acelaș efect, ca și în lopătiță. Din napoi să nu tragem pe cât se poate. Mai bine e de așteptat, până vânatul își schimbă poziția. În cel mai rău caz, dacă credem că e absolut necesar să fragem, țintim la punctul unde gâtul iese din spinare, ori cu vre-o 3—4 palme mai înapoi, iar nu sub coardă.

După ce cu ajutorul semnelor am constatat că vânatul este rănit, ne așezăm pe iarbă, lângă locul unde a stat vânatul în momentul tragerii, și ne aprindem luleaua. Vreau să zic, că înainte de a începe cu urmărirea, îi lăsăm vânatul cel puțin timp de o oră, să se îmbolnăvească. În tot cazul mai bine mai mult, decât prea puțin. Trecând timpul de așteptare, plecăm pe urma vânatului cu arma în mână, gata de a trage, dacă vânatul ar mai avea cumva puterea să se scoale. Dacă urma de sânge s'ar sfârși, atunci ne facem acolo un semn cu o creangă ruptă și căutăm în diferite direcții, până când găsim iarăși sânge sau altfel de semne bune.

Ultima urmă trebuie marcată, pentru ca să fim în stare a o regăsi și a ne orienta din nou. Este un avantaj foarte mare dacă ne putem servi la această muncă de un bun limier, sau alt câine dresat în această direcție. Dacă câinele este bun și bine dresat, e imposibil să pierdem vânatul care a fost lovit mortal, ba în multe cazuri îl vom avea și pe acel rănit mai ușor. Câinele poate lucra și liber, însă mai bine legat de curea, fapt care îl silește a căuta liniștit și minuțios.

Se întâmplă să găsim vânatul culcat, fără să mai aibe putere de a se scula, însă viu. În acest caz trebuie ucis negreșit. Vânătorul care știe a mânui foarte bine cușitul de vânat, împunge vânatul la ceafă, între prima vertebră și cap, în creeri vertebrali sau în piept, străpungând inima. Nici odată însă nu îi tae trahea, sau își bate altcum joc de el. Mai bine este însă dacă îi aplică o lovitură cu glonț în lopătiță ori creeri sau cu alice mari în gât. A face în asemenea cazuri economia unui cartuș, este o faptă rușinoasă și nedemnă pentru un om inteligent și cu bun simț.

O fac foarte puțini, dar este lucru prea vânătoresc și îi șade bine oricărui vânător fie el în ori-și-ce poziție socială înaltă — să-i scoată întesșinele chiar el, care a împușcat vânatul. Aceasta, conform codului vânătoresc, se face în următorul mod:

După ce am așezat vânatul pe spate, pe un așternut de câteva crengi verzi, ne așezăm la capul lui — ferindu-ne însă să ne suflecăm mânecele — și îi spintecăm pielea și carnea de la falcă până la capătul gâtului, apoi îi dăutăm cu degetele beregata, o tăiem în partea de sus și scoțând-o, îi facem un nod, pentru ca să nu poată ieși rumegătura pe gură. Apoi o împingem cât se poate către stomac. După aceasta, ne așezăm între picioarele dinapoi și sfășiem pielea între șolduri, către anus până la încheetura împărțind scrotum-ul în două. Apoi în sus, peste penis, până la osul pieptului, scoatem vinele ce vin în spre scrotum, lăsăm însă testiculele în piele (porcul sălbatic face excepție, el trebuie în totdeauna jugănit, altfel carnea prinde un miros prost). După aceasta tăiem carnea dela scrotum până la încheetura. Tăiând cu un cușit tare încheetura, desfacem șoleii. Fiind aceasta terminată, ridicăm carnea cu degetele de asupra mâtelor și o tăiem și de la scrotum până la osul pieptului. După aceasta pipăim cu degetele beregata la

partea de sus a stomacului și, trăgând-o din gât până la stomac, aruncăm toate intestinele în spre partea stângă a vânatului, tăiând și mațul dela anus.

După ce am străpuns diafragma și am scos cu mânele sângele încheagat, punem în foalele goale câteva ramuri verzi și munca e terminată. Scoaterea inimii, plămânilor, etc. (dreptul vânătorului) nu e absolut necesar să se facă în codru.

Dacă vânatul este mai mic, spre exemplu un căprior, atunci îi punem capul între picioarele de dinainte și îi legăm toate patru picioare cu o sfoară sau mai bine cu o gujbă. Eventual îi încrucișăm picioarele, trecându-le prin vinele scoase de deasupra copitei, astfel se poate ușor așeza în raniță și purta pe spate. Vânatul mai greu îl transportăm cu o căruță sau sanie.

Constantin A. V. Popescu

Vești bune

Încet, încet, pas cu pas, legea pentru protecția vânatului străbate din sat în sat până la cele mai îndepărtate cătune de pe piscul munților.

Să sperăm că cu puțină bunăvoință și muncă, legea atât de folositoare și protectoare în acelaș timp, își va atinge în scurtă vreme scopul și nu vom mai asista nepăsători ca până acum la distrugerea vânatului.

Acum câteva zile, în târgul din oborul orașului, m'am întâlnit cu bătrânul mocan Pleșcan, vânător de baștină, din munții Vrancei, locuitor al comunei Vizantea și fost primar.

Nu ne văzusem de multă vreme și întâlnirea n-ă fost cât se poate de prietenească — nu ne-am vorbit de nevoile zilei, am trecut de-a dreptul la patimă.

— Cu primele vorbe, l'am întrebat pe bătrân: „Ei! ce zici, cum se împacă mocanii noștri cu legea și permisele de vânătoare?”

— „Bine, foarte bine” — și înfigându-și moșul mâna în chimirul dela brâu, scoase vre-o șapte-opt chitanțe.

— Ia-te uită, chiar acum viu dela *Diministrația* Financiară, am plătit pentru ai mei din comună taxele. Pe la noi nu se pomenește pușcaș fără permis. Am fost și la Prefectură, dar n'am putut să i-au permisiunile pentrucă nu avem pozele. Dar bine că aduse-și vorba, unde oare să ne pozăm?..

— „Uite chiar aci în obor este un fotograf a la minut. Moș Plecan își petrecu mâna pe la barbă și zâmbi.

— „Is cam neras... dar nu face nimic, îi plăc eu ursoacci și așa!..

— Moș Pleșcan, dar permisele și celelalte taxe, nu vi se par scumpe?”

— Scumpe? ferit ar Dumnezeu, scumpe-s la cei ce stau acasă și flinta în cui; cine dă roata mai des, toate's pe gratis, o vulpe să împuști pe toamnă și a-i scos toate an-garalele.

— Te roagă jupân Moise, cu patru-cinci sute de lei; țiar eu o țiu din greu, când îi din cele roșii ca para focului. Bine a făcut stăpânirea, că nu mai încăpiai în munte de toți „cotinicerii” din sat, care aveau câte o rugină de pușcă....

După ce am mai făcut câte o glumă vânătorescă, m'am despărțit de Moș Pleșcan, urându-ne sănătate unul altuia, mulțumindu-i și de veștile bune, ale vânătorilor dela munte.

G. I. DELA-PUTNA

Focșani 30 Iulie 1923

Abțineți-vă în totdeauna de a trage,
atunci când a comis câinele d-voastră
vre-o greșeală.

Cronica ilustrată

Centrul turistic și a vânătoarei ardelenne se află în Sibiu, sediul mai multor societăți sportive importante, organizate la perfecție, având un număr considerabil de membri.

mai ales pe terenul foot-balului. Printre celelalte secții întreținute tot de „Șoimii”, menționăm secția atleticeei ușoare, sub prezidenția D-lui Profesor Salvan, renumitul

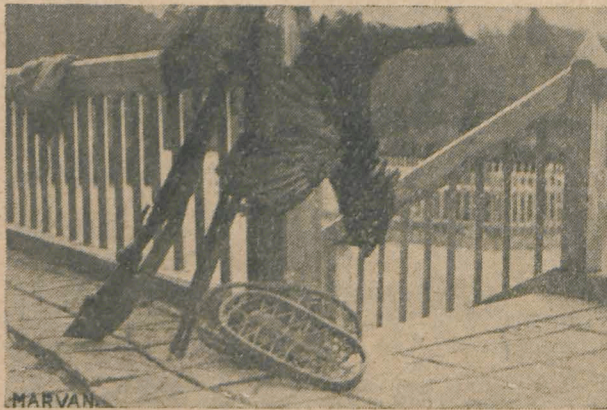
Un viezure și un cocoș de munte vânași la Păltiniș, lângă Sibiu

Doamna Angela T. R. Popescu cu un cerb capital cu 16 ramuri, vânat de dânsa

Turistică vânătoarească

MARVAN

Un cocoș de munte vânat la Păltiniș-Oncești

Rezultatul unei vânători în munții Ghiur ghiului: un urs, trei cerbi.

Doi „Șoimii” spre vârful Negoiu

Casa de vânătoare din Păltiniș

Alături de cea mai veche reuniune „Societatea Carpatină”, cu caracter mai mult săsesc, și de „Societatea Vânătorilor Sibieni”, trebuie să relevăm în deosebi *Societatea sportivă română „Șoimii”*, care, fondată încă înainte de război, a luat în timpul din urmă un avânt extraordinar,

șampion român, secția turistică, în legătură și cu sportul de iarnă, cu sky și săniuțe, sub conducerea D-lui T. R. Popescu, cunoscutul turist și conferențiar, fotograf amator, care a dat acestei societăți ocazia de a cunoaște regiunile pitorești ale munților Carpați, descrise de d-sa în

broșurile ilustrate „Din Carpați“, „Vârful Urlei în haină de iarnă“, „Prin Turnul Roșu spre România“, ș.a. Dânsul a condus, împreună cu alți „Șoimi“ ageri, excursiuni pe muntele Făgărașului, Negoiu, munții Parîngului, Cibinului etc., arătând excursioniștilor frumusețile naturii din apropierea orașului Sibiu, atât de admirabil situat.

Cum la aceste reuniuni sportive din Ardeal iau parte și doamne, care devin antrenate și obișnuite cu osteneala, nu e de mirare, că chiar printre vânătorii din Ardeal găsim colegi din sexul frumos, pe nedrept deci numit și cel slab.

Cea mai cunoscută *sports-woman* în materie de turistică muntoasă, precum și a vânătoarei, este negreșit D-na Angela T. R. Popescu, din Sibiu, care pare a nu cunoaște oboseala și nici obstacolul vânatului sau al ploaei, care în caz de lipsă își așterne culcușul pe cetină de brad, lângă focul liber din pădurea munților, vânând cu o dibăcie rară, în zorii zilei, cocoșul de munte, țapul, chiar și mistrețul și cerbul în timpul mugitului, une-ori cu un succes splendid, precum a făcut anul trecut în munții Gurghiului, când i-a rămas în focul puștei sale sigure un cerb capital de 16 ramuri.

Redăm aci pentru cititorii noștri câte-va fotografii din isprăvile „Șoimilor“ și transmitem felicitările noastre d-nei camarade.

Copoi în Basarabia

Prin decizie ministerială, vânătoarea cu copoi a fost oprită în Basarabia, pe timp de trei ani.

Prin urmare în tot cuprinsul Basarabiei, vreme de trei ani, neobositul tovarăș de vânătoare — copoiul — nu va mai da viață văilor și câmpiilor, vânătorul nu va mai tre-sări la semnalul lui de alarmă, iar lătrăturile lui neînduplecate nu vor mai trezi din somn, dimineța, pădurile, nici nu vor mai răsuna sub poala codrilor.

Fără îndoială că acolo, unde opera acestui pătimaș, poate aduce stâneniri culturale și desvoltării vânatului, el trebuie să fie oprit să se manifesteze, dar asemenea restricțiuni trebuiesc să fie bine justificate, studiate și documentate și să servească numai decât la aplicarea unei teorii științifice.

Aceasta însă nu s'a întâmplat în cazul de față.

Nu voi înzista nici un moment asupra deosebirei capitale ce există între vânătoarea cu copoi la munte și la șes. Mă voi ocupa numai cu acea din Moldova și Basarabia, sau mai bine zis din regiunea dintre Siret și Nistru.

În regiunea noastră, nu se vânează iepurii cu copoiul decât foarte rar și cele mai de multe ori, incidental. Cu copoi se vânează vulpile și iată pentru ce:

Toamna, când recolta se găsește încă pe câmp, iepurele se împușcă mai ușor cu prepelicarul sau la picior, pe când cu copoiul se împușcă foarte greu și nimeni nu practică asemenea vânătoare. După ce s'au strâns recoltele, iepurele care este mult mai iute decât câinele scapă ușor de urmărirea lui, nu mai are nevoie să se întoarcă de la locul de unde a plecat pentru a face minciuni și vânătorul are numai 1/100 șanse, de a se întâlni cu el. Iarna însă, când câmpul este acoperit cu zăpadă și epurele fuge la pădure, el poate fi împușcat cu mai multă ușurință, pentru că odată stărnit de câine, după ce fuge un timp oarecare se întoarce mai totdeauna de la locul de unde a plecat, și acest loc îl supraveghează vânătorul.

Rezultatele vânătoarei cu copoi sunt însă cu mult inferioare celei cu prepelicarul sau cu bătaia. Cu prepelicarul la câmp și cu bătaia la pădure, cu ușurință se poate curăți de iepuri tot terenul, dacă este bătut în mod sistematic. Prin urmare vânătorul care va vâna pe teritoriul său cu copoi, va împușca mai puțin vânat decât acela care va vâna cu bătaia. Pe noi ne interesează numărul

victimelor, iar nu cantitatea de vânat care mai rămâne pe acel teritoriu la finele anului vânătoresc.

Se poate însă ca acest câine, cu lătrăturile sale să deranjeze câprioarele. Dar în Basarabia toate pădurile sunt ale statului așa în cât s'ar putea pe cale contractuală, sau chiar prin decizie ministerială, opri vânătoarea cu copoi în anumite păduri. Măsura generală însă este dăunătoare din alte puncte de vedere.

În primul rând, fără ca epurile să fie realmente protejate, se împiedică vânătoarea vulpilor cu copoi. Or, copoiul este un auxiliar indispensabil pentru vânătoarea vulpilor în desișuri, lunci sau stuhării, tocmai acolo unde nu stă epurile. Fără copoi nu se vor putea împușca nici 10 % din numărul vulpilor și atunci măsura luată, în loc să fie în folosul vânatului util, va fi o măsură protecționistă pentru vulpi.

În adevăr, când recoltele s'au strâns de pe câmp, toamna târziu, vulpile se retrag la stuhării în timpul zilei, pentru că în vizuini le mănâncă purecii. De acolo ele nu pot fi scoase cu bătaiașii, pentru că se retrag pe terenul mlăștinos dintre locul accesibil bătaiașilor și apa iazurilor și bătaile rămân aproape totdeauna fără rezultat. Când intră copoiul, lucrurile se schimbă; vulpea nu are unde să se retragă, pentru că acesta o urmărește pretutindeni și este nevoită să iasă afară, unde o așteaptă vânătorul. Acelaș lucru se întâmplă în lunci și spinării, de oarece copoiul o urmărește, acolo unde omul nu poate pătrunde.

La pădure, în timpul iernei, când pornește bătaia, vulpile fug la vizuine; de obicei însă nici nu stau ziua pe afară, mai ales când zăpada este mare. Numai când zăpada se topește și se fac ochiuri împrejurul rădăcinilor, ele ies din vizuini și stau la pândă culcate la rădăcina copacilor, pe frunza uscată de care aproape nu se deosebește. Preferă însă să stea prin stuhării și lunci, unde se hrănește mai ușor prinând pasărele, dar mai ales șoareci.

S'ar putea însă crede că pericolul constă în marele număr de copoi din această provincie. Ei bine nici aceasta nu este adevărat. În județul Bălți, care este cel mai mare județ al Basarabiei și cel mai bogat în copoi, nu sunt mai mult de 50 copoi, atunci când ogarii se cifrează cu mii. În regiunea dintre Prut și comuna Sculeni, Chirileni, Bahmut, Cornești, Sîpoteni, Milești și Costuleni, pe o suprafață de peste 100.000 Ha, nu sunt mai mult de 15 copoi. Și atunci mă întreb, cine a inventat pericolul copoilor în Basarabia, acolo unde iepurii sunt în număr mai mare ca ori unde?

Din cele arătate mai sus, precum și din toate articolele ce s'au scris în această revistă cu privire la copoi, rezultă în mod neîndoios că copoi nu distrug iepurii, ci din potrivă oprirea lor este o măsură de care în primul rând vor profita vulpile... foarte utile pentru gospodării.

De azi înainte vulpile noastre, în loc să și schimbe culoarea în *taupe* sau *maron*, în loc să se întindă pe o dublură parfumată de mătase și să îmbrățișeze cu căldură gâturile fragede ale cucoanelor noastre, se vor înmulți în voie și puii lor vor primi o educație demnă de spiritul de protecție al legii.

Iar prin lunile Mai și Iunie, în serile limpezi cu lună sau în zorii diminețelor răcoroase, vulpile — adevărații braconieri —, vor ieși nesupărate prin ogoare, să și învețe odraslele cum să prindă șoldanul prost, care și scoate capul dintr'o tufă cu fasole, se rostogolește prin păringul înalt de-un lat de mână, sau se joacă prin colbul drumului cu alți tovarăși ca și dânsul.

Scăpate de grija copoiului, cele câteva sute de vulpi cu puii lor, vor face negreșit câteva zeci de mii de victime în lumea iepurilor. Nu mai socot cuiburile de prepelițe și de potârniche distruse de ei; și puii acestora căutați și urmăriți fără încetare.

Și atunci mă întreb dacă mai poate fi vre-o îndoială, că deciziunea arătată este departe de a proteja vânatul

util. Nu mă îndoiesc că se va reveni asupra ei, menținându-se cel mult la pădurile unde se află căprioare, dacă însă din nenorocire ea se va menține, în întregime, experiența acestor trei ani va fi demonstrativă, cu condiția ca măsura să se aplice în realitate chiar și față de braconieri, nu numai față de vânătorii corecți, care o vor respecta în ori ce caz.

Murat

O surpriză la pază

20 Iulie. O căldură înăbușitoare domnește peste câmpiile acoperite de cârstăți de grâu și de tarlale de porumb.

Cinci zile de când s'a deschis sezonul de vânătoare de baltă, și două ceasuri de când m'am întors de la vânătoare. Mâncasem multă chinină și eram amețit atât de ea, cât și de căldura înăbușitoare ce îndurasem timp de trei zile, scotocind desișul stufurilor ce acopereau, în umbră și păclă, luciul apelor nesfârșite.

Către seară, veni la conac un pădurar și ne spuse că vierzorii au început să strice porumbiștele și că ar fi nimerit să începem a-i împușca: Seara, în timpul mesii, hotărâi cu tata, să începem de a doua zi o serie de pânde, pentru împușinarea îndrăzneților hoți.

A doua zi, sculat de dimineață, demontai pușca, pentru a o curăți cumsecade de cele peste o sută de cartușe ce arseseră și de apa ce o stropise din belșug. Pe la orele cinci și jumătate seara, când soarele își mai înmuiase focul său, mă suii în docar și porni spre locul unde îmi indicase pădurarul prezența unuia din vierzorii.

Două sălcelușe paralele, și în malul ce le despărțea, o gaură, la gura căreia se vedea scos nisip. Aici era vierzurile!

După ce introdusei patru cartușe de epuri în magazinul Browningului și unul de lupi în țevă, mă așezai cu grijă și fără a face sgomot la vre-o 25 m. de vizuină; loc de unde predominam cu vederea atât vizuina cât și cele două vâlcele.

Auzeam încă hruitul roatelor docarului ce se depărta spre casă, când gândul îmi zbură iarăși pe luciul sclipitor al apelor și în vis auziam zgomotul rațelor în zbor, țipătul cohortelor de pelicani și găgăitul găștelor și coloniilor de stârci. La un moment dat, un stârc alb trecu aproape; ridicai pușca să trag; mâna mi se lovi de o tufă; deschisei ochii; privii pădurea... visasem!

Soarele apunea în depărtare și cerul era aprins în flăcări roșii, mii de prepelițe cântau imnul serii, și pe deasupra mea treceau perechi de porumbei sălbateci și turturele. Fixai privirea spre vizuină, nu mișca nimic.

Doi corbi negrii se învăteau pe deasupra mea. După ce plecară, un erete veni, făcând roate, care, când mă văzu, șueră și dispăru ca o săgeată.

Soarele apusese, picioarele îmi amortise, și atunci mișcai puțin scaunul. În întunerecul pădurii câte un ciuhurez prevestea noaptea. Vierzurile nu mai eșea. Pe drum în vale treceau care, scârțâind, și vite dela câmp. Incepusem să mă plictisesc, și totuși nu îmi venea să plec. Ridicai pușca, să văd dacă mai pot trage. Cu oarecare bună voință, se mai putea. Erau opt ore jumătate.

Plictiseala ajunse la margine, dădui dracului și vierzuri și tot, și mă ridicai.

În momentul acela auzii prin tufe marunte din fața mea un foșnet. Mă așezai încet jos și-mi ascuții privirea și auzul.

Pe vâlceaua cealaltă, la vre-o 70 m. de mine, o matahala cenușie-roșietică se strecură prin tufe spre porumbul din deal. Un fior îmi trecu prin tot trupul, fiorul singurătății. Privii bine, căci era cam greu de crezut să fie vierzuri,

și fără multă greutate recunosci respectabila formă a unui lup.

Să trag, l'ași fi scăpat sigur, având în vedere distanța. Eram însă mai aproape decât el de porumb, și aveam vânt favorabil.

Cum lupul mergea foarte încet, sperai să-i pot eși înainte, nesimțit. Am ieșit în calea lui și am așteptat cam mult. Văzând că nu mai ese pe nicăeri, m'am întors să-mi iau scaunul, și am dat prin tufe, prin locul pe unde văzusem cu scaunul la subțioară, pușca la spate, și inima amârâtă, lupul. Ajuns la scaun, văd în razele lunii pământul răcâit, ceva mai în vale. Mă duc, și după ce aprind un chibrit, văd chiar urmele lupului, care, când mă simțise, zorise mersul, trecuse pe la vre-o șapte metri de scaunul meu, și o luase pe sub o coadă ascunsă vederii mele.

Acum, departe, râdea poate de norocul lui și de păcăleala mea; cât despre vierzuri, l'am lăsat în pace și am întins spre casă, pentru a mă odihni până mâine seară.

Matel I. Seulescu

21 Iulie 1923.—Brădești.

Comunicări triste

Un grup de vânători, dintre membrii Societății „Vulpea” din Soroca, ne-am înțeles să facem deschiderea vânătoarei în vara 1923, prin organizarea a două ședințe de vânătoare la iazul de lângă satul Bulboci (Soroca), care este cel mai apropiat, fiind numai la 28 km. de oraș.

Aceste vânători erau cu atât mai așteptate pentru noi, cu cât în părțile locului vânătoarea la baltă este puțin practică, de oare-ce bălțile sunt la mari depărtări și necesită mari cheltuieli de transport și multe oboseli.

Zis și făcut. Ne pregătirăm muniția și merindele, ne înțelesesem cu câteva zile mai înainte, cine pune caii, cine dă trăsura, care și cu cine să meargă în trăsura până acolo, și Sâmbătă 21 Iulie a. c. la ora 3 p. m. plecarăm spre acel iaz.

Din câți vânători proiectasem și ne înțelesesem să mergem la acea vânătoare, numai 8 am putut merge, căci unii dintre ei au fost reținuți de treburile câmpului, iar alții n'au putut înlătura greutatea transportului.

Seara am poposit la preotul satului, unde invitarăm pe primar și vre-o doi oameni din sat, care să ne completeze informațiile noastre prin relațiile ce ne-ar fi putut da cu privire la bărci, poziții, locuri de pândă ș. a.

Ne înțelesesem ca ședința de dimineață să înceapă la ora 4.30, iar noi să plecăm la locurile stabilite la ora 3 dim.

Mie îmi căzuse sortul, ca să iau loc pe malul drept al iazului, în capătul despre Nord, între satul Bulboci și Popești.

Poate, dacă întâmplarea n'ar fi făcut ca să cad în acel loc, n'ași fi avut ocazia să fac constatările ce urmează.

Îmi luai locul destinat, pe care îl menținui până la ora 10, când m'am săturat de așteptare, căci nu trăsesem nici un foc, din cauză că în acea parte iazul era acoperit peste tot cu stuf, apa era mocirloasă și nu avea luminișuri, așa că rațele nu eșeau din stușișuri, ci le auzeam doar plescând în apă, ori măcând. Afară de aceasta, iazul fiind lat de 1 km. și neputând avansa în interiorul lui, decât vre-o 50 pași, căci era foarte mocirlos, nu puteam trage nici la sbor, când trecea câte una speriată de focul din altă parte.

Mă hotărâi deci să schimb locul, ca să iau altul mai la vale, unde iazul avea luminișuri și unde ași fi putut intra mai mult în apă.

Mergând încet la vale, am ajuns în dreptul satului. Tre-

ceam pe malul drept al iazului, pe capetele grădinilor oamenilor. Intrând în a două grădină din marginea de Nord a satului Bulboci, am dat peste un băețan, cu care am intrat în vorbă, făcându-i întrebări privitoare la baltă și la rațe.

Pe când stam de vorbă cu acel băețan, a apărut în ușa casei un om mai în vârstă, care l-a strigat, i-a arătat ceva ce ținea în mâini, și i-a zis: „iată, i-am adus”.

Cum dela locul pe care mă oprisem și până la casă era o depărtare bunicică, n'am putut distinge bine ce avea în mână, dar întrebând pe băețan, acesta mi-a răspuns, că a adus doi căței.

Cum moșul chemă pe feciorul său, ca să-i vadă, mă făcu curios și pe mine și mă hotărâi să mă apropiu și eu, ca să văd, ce fel de căței sunt.

Intrând în vorbă cu moșul, acesta îmi arătă bucuros acei căței și pe fața lui am citit fericirea că i-a obținut.

Curiozitatea mi se mări și mai mult, și mă hotărâi să rog pe moș să-mi explice de ce este așa de bucuros pentru cei doi căței? Eu socoteam că acei doi căței sunt sămânță de la vreun câine de curte, și că moșul se bucură că va putea avea doi paznici buni la casa sa; dar moșul îmi explică astfel: „Am o cătea-copoi care a născut patru căței, dar „cum mie nu-mi plac copoi, căci nu sunt de mare ispravă „și nu-mi aduc atât folos ca ogarii, am aruncat acei căței și mi-am făcut rost de acești căței de ogar. Știam „că la Popești este un om, care are ogari de soi bun, care „gonesc bine și prind iute epurii, și am fost dis-dimineață „la dânsul și am cumpărat acești doi căței de ogar, pe „care îi voi da să sugă la căteaua-copoi”.

Cu bunăvoință mi-a spus apoi, că a dat pe ei 400 lei, deși nu sunt decât de 9 zile, dar că a dat bucuros această sumă, fiindcă îi știe de soi bun, și nu-i pare rău pentru banii dați, căci și-i va scoate chiar în iarna ce vine.

Mi-a afirmat că-i va fi greu și va trebui să se ostenească cu ei cel puțin 2—3 săptămâni, până ce căteaua se va deprinde cu ei și îi va primi să sugă, că pentru aceasta va trebui să o lege, să-i acopere ochii ca să nu-i vadă, că va trebui să o țină cu forța, apoi să le mai dea lapte de vacă, și de aci încolo va avea ogari de soi bun.

Bucuria moșului era cât se poate de mare, în timp ce eu abia îmi puteam înăbuși mirarea, și mă abțineam cu multă greutate, ca să nu-mi trădez surprinderea în care căzusem.

Când am constatat această perseverență pentru obținerea ogarilor, am pierdut dragostea și interesul de a mai vâna, și am renunțat a mai duce să mai iau alt loc, spre care pornisem, așa că am isprăvit ședința de vânatoare de dimineață.

Ca un fulger a trecut prin mințea mea întrebările: ce rost o fi mai având oare oprirea vânatoarei cu copoi, când țaranul basarabean se străduiește cu atâta muncă, interes și perseverență, ca să-și ridice ogarii?

De ce oare se face această îngrădire pentru vânătorul corect, care vânează cu copoi, și de ce nu se ia măsuri complete și severe, ca să se stârpească odată pentru totdeauna braconajul cu ogari?

Ce rost mai are articolul 30 din lege, care spune clar ca lumina zilei, că vânatul cu ogari, este cu desăvârșire oprit, când țaranul crește ogari și mărturisește sincer că ogarii îi va aduce un folos mai mare decât îi aduce copoi și că își va scoate cu prisosință cheltuelile și osteneala depusă?

S'ar părea deci, că acest articol din lege figurează fără de nici un folos, căci nu este respectat decât de omul deprins a asculta și respecta legea, decât de acel care a citit-o și s'a pătruns de scopul nobil urmărit de ea, și deci de acel ce nu vânează cu ogari, pe când este cu totul nesocotită de țaranul basarabean.

Cazul constatat, mi-a dat prilejul să mă conving că legea vânatului nu este cunoscută în Basarabia, că ea nu s'a pus în aplicare cătuși de puțin, că nu s'a executat de către organele administrative și cele de control, căci altfel cum

ar cuteza țaranul basarabean să crească ogari în felul arătat?

Oare-i crește pentru a-i avea pe lângă casa lui, și să-și țină ca animale de admirat frumusețea lor, ca să constituie un lux la casa lui, și să plătească pentru aceasta taxa prevăzută de lege? — Socot că aceasta nu va fi afirmat de nimeni.

Bucuria ce s'a născut în sufletul vânătorului corect, când a citit textul art. 30 și 83 din lege, a fost mare. Eu însumi speram că în viitor nu voi mai fi silit a semnala cazuri de braconaj, ca cele semnlate și publicate în revista No. 32 din Februarie a. c., și când am citit și ordinul Ministerului Agriculturii și Domeniilor No. 34.756/923, prin care s'a transmis Decizia Ministerială No. 7.615/923, prin care s'a oprit vânatul în Basarabia cu copoi pe timp de 3 ani, mi se umpluse inima de bucurie.

Aveam dreptul să mă bucur, căci în decurs de 3 ani, de când sunt în Basarabia, văzusem cu durere, cum se păruiește epurii, prepelețele, potârnichele, și cum se distrug fără milă, încât mă temeam, că dacă vor mai merge treburile tot așa ca mai înainte, ca să se împuște prepelețele și potârnichele în luna Mai, rațele în luna Mai—Iunie și epurii în lunile Aprilie—Iulie, atunci tot vânatul va dispărea de pe teritoriul Basarabiei.

Mă bucuram că cel puțin de acum înainte vom fi siguri că vom mai găsi vânat în Basarabia, pe când în realitate ce tristă constatare am făcut pentru bieții epurii!

N'aș putea crede că vânatul din Basarabia a dispărut pentru că s'a vânat cu copoi! Este știut doară că la vânatoarea cu copoi se împușcă mai puțin, decât la vânatoarea cu pointer ori brac, care prevenind pe vânător, acesta nu face decât să tragă în vânat și să-l nemerească și deci, dacă este bun trăgător, să aibă 70—80% bucați din cele pontate.

Să piară din mințea oricui că vânatul din Basarabia ar dispărea din cauză că s'a vânat prea mult cu copoi. Dispariția vânatului din Basarabia se datorește numai faptului că s'a vânat fără milă, în tot timpul anului, fără a se respecta epocile de reproducție și de înmulțire, și fiindcă s'a vânat foarte-foarte mult cu ogari.

În Basarabia, și numai în Basarabia, sunt atât de mulți ogari, încât întrece numărul pointerilor, seterilor și bracilor din vechiul regat!!

Este foarte nemerită măsura luată, ca să nu se vâneze cu copoi timp de trei ani; — dar dacă voim să avem vânat în Basarabia, atunci mai nemerit este să se stârpească cu desăvârșire ogarii, dușmanii de moarte ai vânatului.

Să se țină socoteală, că organele administrative și cele de control nu-și fac datoria în conștiință și complect, ca să se trăduiască a trece mai întâi din casă în casă, ca să afle cine are ogari, să-l înștiințeze că pentru fiecare ogar ce are în curte va plăti taxa de 1000 lei pe an și fără a avea dreptul a vâna cu el; că atunci când va fi aflat că a fost pe câmp cu ogarul, va fi trimis în judecată și pedepsit cu 1000—3000 lei amendă, și că până atunci Basarabia nu va începe a se popula cu vânat.

Și cum organele administrative nu se vor osteni niciodată să-și îndeplinească aceste obligațiuni, iar cele de control se vor mulțumi a figura în acte cu aceste titluri de onoare, dar fără a exercita controlul aplicării legii, până atunci să se suprimă mai bine ogarii, căci sunt sigur că nu se va găsi nici un vânător corect, artist și pasionat al sportului vânatoarei, care să fie amoretat de farmecul vânatoarei cu ogarul.

Să nu ne temem cu nimic, că dispărând de pe întinsul Basarabiei rasa ogarului, ne vom plânge de prea mult vânat, de înmulțirea animalelor stricătoare! Este leac și pentru stârpirea acestora, organizând societăți de vânatoare cu vânători corecți, care să facă vânatoarea animalelor stricătoare și care să fie ajutate prin organizare de vânători oficiale.

O altă tristă constatare ce am mai făcut, tot cu ocazia

vânătoarei organizate la Bulboci, este metoda întrebuintată de țăranii din acel sat, pentru vânatoarea rașelor sălbatice.

Mi s'a explicat de oameni, că mai toți acei cari au grădinele cu capătul pe malul iazului și în acel loc se găsește vreun ochiu de apă printre stuf, bat doi pari, la depărtare de 4—6 pași, așa fel, ca parii să fie în marginea stufului și fără a fi observați.

De aceștia doi pari leagă o sfoară destul de groasă (ca aceia cu care se leagă sacii sau snopii).

Pe această sfoară înșiră 4—7 bucăți de sfoară, care au la celălalt capăt atârnat un cârlig de undiță.

În cârligul de undiță pun bucățele de carne, ori mai curând bucățele de bojog (plamân) de vacă, și în lipsă de acestea pun râme.

Sfoara care unește cei doi pari se așează la o așa înălțime deasupra apei, încât cârligele cu carne să nu intre în apă decât de un lat de mână (10 cm.).

Rașele eșind din stufiș pentru a găsi hrană, dând peste aceste bucăți de carne, le înghit, și atunci cârligul de undiță li se înfige în gât ori în gușă, și cu sistemul acesta oamenii prind mai în fiecare zi cât 1—3 rașe.

Ce frumoasă și efiină vânatoare pentru un braconier, și ce sfidare a legii din partea lor!!

Aceste constatări trebuie să ne arate cât de serios control se face din partea organelor administrative și ce pericol constituie braconajul pentru vânat, care este o avuție națională.

Făcând aceste constatări triste, despre cele ce am văzut la prima vânatoare organizată odată cu deschiderea sezonului de vânatoare, nu-mi fac decât o datorie de conștiință și nu-mi pun decât o singură speranță, aceea că ași putea contribui cu slabele mele puteri la stârpirea braconajului și deci la mărirea avuției naționale, prin vânatoarea practică în mod legal și corect!

De aceia, rog onorata administrație a revistei, ca în cazul când găsește că aceste comunicări merită a fi cunoscute de întregul public vânătoresc, să-i facă loc în rândurile revistei, iar pe de altă parte să sesizeze și Direcțiunea Vânatoarei din Ministerul Domeniilor și Agriculturii.

Maior, I. DĂSCĂLESCU

Președintele Societății „Vulpea”.

Soroca, 1 August 1923.

P. S. — Deși aflasem numele acelui locuitor, totuși din indignare și revoltă sufletească ce am simțit, când am făcut aceste constatări triste, îmi scapă acuma din minte.

Se poate totuși ușor afla, căci casa lui este a doua din capătul de Nord al satului, are în grădina sa câțiva stupi primitivi și face o consolidare de teren despre drum.

Epitaful unui vânător

Toate le făcea cu haz:

Epurii ce-i împușca,

Glumele ce le făcea,

Trăesc încă și azi!..

Comunicări

Prin deciziunea ministerială No. 42085, „Societatea Vânătorilor „Cerbul” din Azuga” a fost autorizată pentru funcționare.

Învindu-se animale stricătoare, ca urși și lupi, la vitele aflate la pășune în munții din Valea Azugei, societatea „Cerbul” intenționează organizarea unei mari vânători.

Serbarea Patronului și Sfințirea drapelului Soc. Vânătorilor „Cerbul” din Azuga

În ziua de 2 August a. c. (Sf. Ilie) Societatea Vânătorilor „Cerbul” din Azuga, pentru a dona oară dela înființarea ei, și-a serbat patronul.

Cu această ocaziune, s'a făcut tîntuirea și apoi sfințirea drapelului acestei societăți, de către preotul Atanasiu.

Solemnitatea, a avut loc în rariștea brazilor din parcul comunal, în prezența membrilor societății precum și alt numeros public.

După terminarea serviciului divin, părintele Atanasiu a încredințat drapelul D-lui Ioan Buliga, proprietar și vice-președ. al societății, rostind cu această ocaziune o prea frumoasă și înflăcărată cuvântare, evidențiând puterea actului săvârșit și recomandând tuturor unire, dragoste camaraderească și paza cu sfințenie a drapelului care este unicul și adevăratul simbol al societății.

A urmat apoi o agapă colegială cu muzică și dans, până la orele 12 din noapte, când serbarea a luat sfârșit în cea mai perfectă liniște.

Ceaușoiu

OFICIALE

Direcțiunea Vânatoarei din Ministerul Agriculturii și Domeniilor a trimis președinților societăților de vânatoare recunoscute următoarea circulară:

Domnule Președinte,

Avem onoare a vă face cunoscut că, în urma raportului D-lui Hotăranu, Inspector onor. de vânat al județului Arad. Consiliul permanent de vânatoare a aprobat ca societățile de vânatoare și particularii să fie obligați să rezerve din teritoriile arendate, în fiecare an, pentru refugiul vânătorului stabil.

Bine-voiți vă rugăm a dispune să se ia cuvenitele măsuri.

Director, N. Săulescu

Șeful Serviciului, I. Ilescu

De vânzare o pereche căței pointer german, etate 2 $\frac{1}{2}$ luni, foarte frumoși. Prețul, 2.000 lei unul, sau 3.500 perechea.

A se adresa la sediul „Uniunii”.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VA ÎMPREJURUL „UNIUNEI”**

Correspondențe

Cristea N. Hăciu, București. Am primit suma de lei 90 taxa Dv. de înscriere ca membru aderent în Uniune precum și abonamentului la revistă pe a. c. Vi s'a înaintat numerele de revistă dela Ianuarie 1923 până în prezent abonamentul considerându-se expirat la 1 Ianuarie 1924.

Robert Murat, Nicu Movilă, Basile, Chefneux, Dr. Paul Anghel, Căpitan Petru Morfun și Cercul Vânătorilor din Iași. Vă confirmăm primirea sumei de 50 lei de la fiecare, costul abonamentului Dvs. pe a. c.

Societatea Vânătorilor din Kișinău. Am primit suma de lei 400 taxa de înscriere ca afiliată la Uniune.

M. Iacoby din Iași. Am primit 200 lei taxa Dv. de înscriere ca membru activ, cotizația și abonamentul pe a. c.

Th. Suruceanu și S. Stoianov din Kișinău. Vă confirmăm primirea sumei de 90 lei dela fiecare, taxa de înscriere ca membri aderenti în Uniune, precum și abonamentul pe a. c.

Ion Moldovan din Rațna. Vănatul este liber sau oprit după cum se vede în permisele de vânătoare.

Dr. Blok Carol, din Sibiu. Vă confirmăm primirea sumei de lei 2458 dela noii membri ai Uniunii și abonați ai Revistei.

Aliardo Carli, București. Am primit suma de lei 40 taxa de înscriere a Dv. ca membru aderent în Uniune.

Robert Murat, Iași. Vă confirmăm primirea sumei de lei 570 dela noii membri ai Uniunii și abonați ai revistei.

Lt. Condurache I. Dumitru și H. Poppa din Mislea. Am primit dela fiecare câte 90 lei, taxa de înscriere a Dv. ca membri aderenti și abonați ai revistei pe a. c.

Societatea de Vănat. „Vidra” din Balce. Vă confirmăm primirea sumei de lei 205, plata abonamentului la revistă pe 1922 și 1923, taxa de înscriere, precum și costul unui statul ce vi s'a înaintat.

Societ. de vânt. „Mistrețul” Al. P. Anastasiu și Ilie Ianoros din Tecuci. Am primit de la fiecare câte 50 lei costul abonamentului pe a. c.

Dr. D. Aronovici din Dorohei. Vă confirmăm primirea sumei de lei 350 bani 50 ce reprezintă abonamentul Dv. și a noilor membri.

Mihăilescu Al. C. din Târgoviște. Am primit suma de lei 50 plata abonamentului Dv. pe a. c. Vă rugăm a ne achita și abonamentul pe anul trecut.

A. Locusteanu din București. Vă confirmăm primirea sumei de lei 200 cotizația și abonamentul Dv. pe 2 ani (1922 și 1923).

Ioan C. Dobruneanu și Piți I. Soare. Am primit de la fiecare câte 50 lei costul abonamentului pe a. c.

Romulus Lăpăduș. Am primit suma de lei 50 plata abonamentului la Revista pe a. c. V'am înaintat și două exemplare din statutele Uniunii.

H. W. Watkins. Am primit suma de lei 200 ce reprezintă, taxa de înscriere cotizația și abonamentul la revistă pe a. c.

Vasile Pop din Lăpușel. Vă confirmăm primirea sumei de lei 25 costul abonamentului Dv. pe 5 luni din a. c. până la 1 Ianuarie 1924.

Ladislau Făgăraș. Am primit și restul de lei 50 ca taxă de înscriere.

Căpitan Constantin Petrescu, Willy Bubenich, Vasile Telescu, Ioan Bică, Leonida Vlăsa, Admirastrația Moșiei Principiare Mănăstirea, Dr. Octavian Iucu, Petre Iordache și Dr. Cornel Ordace din Blaj. Am primit dela fiecare, câte 50 lei, costul abonamentului pe a. c.

Ing. Andrei Alexandru, Maior Ernest N. Ciurea, Dr. Traian Vălianu, Petru I. Diaconescu, Lupu Constantin, P. Limbidi,

Maior I. Dăscălescu și Victor Lehrer. Am primit dela fiecare câte 100 lei, plata abonamentului pe 2 ani (1922 și 1923).

Costi Vlahaki și Georges Bolas. Am primit dela fiecare câte 50 lei, costul abonamentului pe a. c.

Const. Zăcăpeanu. Vă confirmăm primirea sumei de lei 30 plata abonamentului pe 6 luni din a. c. până la 1 Ianuarie 1924.

Miltiade I. Cazacu și Leonida I. Cazacu. Vă confirmăm primirea sumei de lei 180 ce reprezintă abonamentul fiecăruia de câte lei 50 pe a. c. iar diferența de lei 80 reprezintă acotul abonamentului pe anul viitor.

Gh. Lupeș. Vă confirmăm primirea sumei de lei 140 taxa de înscriere în Uniune și abonamentul pe 1922 și 1923 până la 1 Ianuarie 1924.

Lache Nedeleșcu. Am primit suma de lei 90, taxa de înscriere a Dv. în Uniune precum și plata abonamentului pe a. c.

Constantin Fronescu. Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 plata abonamentului Dv. la revista pe anul trecut.

Societatea de Vânătoare din Temișoara prin Dl. Dr. Cristofor Feher. Am primit suma de lei 740 ce reprezintă taxa de înscriere a societății pentru 70 membrii precum și abonamentul la Revista pe 8 luni, până la 1 Ianuarie 1924. Numerele de Revista 35 și următoarele vi s'au înaintat.

Iosif Pinkas și Gh. Ghica. Vă confirmăm primirea sumei de lei 300 prin Ad-ția Domeniilor Balce, ce reprezintă plata abonamentului Dv. precum și cotizația pe anul viitor (1924).

Pan Sculiciu din Mercina. Am primit suma de lei 140 taxa Dv. de înscriere ca membru aderent în Uniune, precum și abonamentul pe anul trecut și curent până la 1 Ianuarie 1924. V'am înaintat și N-le 21 și 27 ce v'au lipsit.

Avis

Alice de calitate bună se găsesc în permanență de vânzare la sediul «UNIUNEI».

Se așteaptă dintr'o zi într'alta sosirea unui stoc de cartușe Rottweil «Weidmannsheil!», cele mai bune din lume. Vom anunța prin ziare, imediat ce vor sosi.

REVISTA VANĂTORILOR este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din țară care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat — de vândut — de schimbat sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătoarească adresați-vă REVISTEI VANĂTORILOR. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia, cărora vă adresați.

A APĂRUT :

**OCROTIREA VANATULUI
PRIN
DISTRUGEREA DUȘMANILOR LUI**
de Dr. GHEORGHE NEDIȚI

SE AFLĂ DE VÂNZARE LA MINIST. DOMENIILOR ȘI LA TOATE LIBRĂRIILE

